LA SOCIETAT

Joan Nadal Rodon

El principal canvi que he observat en els darrers anys és com ha variat la manera d'actuar dels ciutadans: com es distancia la societat urbana de la rural.

Els *urbanites* viatgen cap al món rural els caps de setmana o per les vacances, fent apologia d'una forma de vida que els desfoga de la ciutat. Aquest mediambientalisme que promouen des dels mitjans de comunicació i des de les institucions, en res no s'assembla al que ha estat la vida al camp els últims anys; allò que no es pot pretendre és fer del camp un Parc Güell on es prohibeixi llençar fems a l'estiu per decret llei i, al setembre, ja sigui legal llençar-los perquè ja s'han acabat les vacances. Que no fa una forta calor al setembre?

I quan se senten expressions dient que el camp ha d'estar naturalitzat, què vol dir? Deu voler dir que no es pot tocar res però, després, tot són problemes quan es produeix un incendi. Uns incendis que diuen que es produeixen per la calor: potser algú ha vist encendre uns matolls perquè fa sol? Si no es provoca, no es crema res.

El pitjor és que, des dels despatxos, creuen que prohibint fer foc no es produiran incendis, quan és al contrari. Si els nostres avis tornessin, com s'ho farien? Ells que cremaven tot el que podien quan el temps era favorable —fos estiu o hivern— a fi que, si es produïa un incendi, els camps actuessin de tallafocs; també feien carboneres al bell mig del bosc, i no es cremava res! És clar, tampoc no tenien hidroavions, helicòpters bombarders, o brigades de bombers, ni ordres a través d'Internet informant de l'estat de la calor: amb el treball diari n'hi havia prou.

Avui tenim una societat en la qual *com més frares canten menys s'escolten!* Tot són polítics, tècnics i papers, i ningú no posa solució a l'abandonament del camp que crea les autopistes dels incendis.

En les ciutats es permeten les deslocalitzacions. Aleshores cal pensar: visca la globalització! Que ho portin tot de fora perquè és mes barat, no sigui que es dispari l'IPC.

Però també caldria exigir, de la mateixa manera que porten la mà d'obra de l'estranger, que els nostres polítics i economistes també fossin d'altres llocs…

D'altra banda, tenim el que ens mereixem, ja que no ens preocupem dels problemes que ens afecten com a societat, solament ens preocupa poder fer vacances i caps de setmana, i viure la vida, que són dos dies, sense pensar allò que deixarem als nostres fills.

El mediambientalisme que es promou des dels mitjans de comunicació i des de les institucions no s'assembla en res al que ha estat la vida al camp. (Foto cedida per l'autor)